

בש"פ 4700/16 - מדינת ישראל נגד מחמד אבו גאנם

בבית המשפט העליון

בש"פ 4700/16

כבוד השופט ס' ג'ובראן
מדינת ישראל

לפני:
המבקשת:

נ ג ד

מחמד אבו גאנם

המשיב:

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד מיום 10.6.2016 בעמ"י 23866-06-16
שניתנה על ידי כבוד השופט צ' ויצמן

עו"ד אבי וסטרמן

בשם המבקשת:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר, לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט צ' ויצמן) בעמ"י 23866-06-16 מיום 10.6.2016, במסגרתה נדחה ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (השופט צ' ויצמן) במ"י 21120-06-16 מיום 9.6.2016.

2. ביום 8.6.2016 נעצר המשיב בחשד לביצוע עבירות של חטיפה לשם כליאה, חטיפה לשם רצח או סחיטה וקשירת קשר. ביום 9.6.2016 בית משפט השלום דחה את בקשת המבקשת לעצור את המשיב לשבעה ימי חקירה והורה על שחרורו בכפוף למספר תנאים. זאת, לאחר שקבע כי יש חשד סביר בעוצמה נמוכה מאד הקושר את המשיב למיוחס לו. באותו היום המבקשת עררה לבית המשפט המחוזי על החלטה זו, וביקשה לעצור את המשיב עד ליום 20.6.2016. ביום 10.6.2016 דחה בית המשפט המחוזי את הערר, בקבעו כי עסקינן בחשד בעוצמה נמוכה, באופן

ששחרור בתנאי מעצר בית הוא סביר וראוי. על כך בקשת רשות הערר שלפניי.

3. בבקשה שלפניי, המבקשת מפנה לפסיקה של בית משפט זה, בה נקבע כי מתן רשות ערר יכולה להינתן מקום בו מתקיימות נסיבות חריגות ויוצאות דופן – ובכללן מקרים בהם לא ניתן משקל ראוי לביטחון הציבור. לשיטתה, המקרה דנן נופל בגדר אותם מקרים חריגים, שכן החלטות בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי אינן מייחסות את המשקל הראוי לביטחון הציבור, ובפרט אינן מייחסות את המשקל הראוי לעובדה שמדובר בתיק בו נעדר אדם ויש חשש כבד לחייו. עוד טוענת המבקשת, כי נפלה שגיאה בולטת בידי בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי עת ניתחו את הראיות בתיק – שכן כל שנדרש בשלב בו התיק מצוי הוא "חשד סביר" שהמשיב עבר את העבירה. נוכח האמור, המבקשת מבקשת לבטל את החלטתו של בית המשפט המחוזי, ולהורות על מעצרו של המשיב עד יום 20.6.2016.

4. אין בידי להיעתר לבקשה למתן רשות ערר. הלכה היא כי אמת המידה לפיה תיבחן בקשה למתן רשות לערר על החלטה, המוגשת לפי סעיף 53(א1) לחוק המעצרים, דומה במהותה למבחן המצמצם אשר נקבע בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982). על פי אמת מידה זו, רשות לערר תינתן רק באותם מקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה עקרונית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או במקרים בהם קיימות נסיבות חריגות המצדיקות התערבות (ראו: בש"פ 8374/15 יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.12.2015); בש"פ 2378/15 יניבאור נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (8.4.2015); בש"פ 546/15 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.1.2015)). במקרה שלפניי, חרף טענותיה של המבקשת, לא מצאתי כי קיימות נסיבות חריגות המצדיקות את קבלת הבקשה. כאמור, בקשתה להורות על מעצרו של המשיב כבר נידונה בפני שתי ערכאות, וניכר כי התייחסו לכלל טענותיה כפי שהועלו בבקשה שבפני. במצב דברים זה, איני רואה מקום להתערבות בהחלטותיהם של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי. על כן, דין בקשת רשות הערר להידחות.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ז בסיון התשע"ו (22.6.2016).

ש ו פ ט